

No. 1. }

Januar 1888.

{ 14de Aargang.

Julerosen.

Haar hver en Blomst er visnet og segnet on. paa Jord,
 Dg Sneens kolde Dække udslettet har hvert Spor,
 Da bryder Julerosen med liljekrøide Blad
 Igjennem froøne Skorpe og skiller Sneen ad.

Den bøier ned sit Hoved, fint rødmende paa Kind,
 Med Klokkerne paa Taarnet den ringer Julen ind;
 Som de, saa taler den om hin Julerose from,
 Der midt i Syndens Vinter til Verdens Frelse kom.

Dg, som dens Stilk er rødstænk fra Hoved og til Fod,
 Saa var hin Roses Vei betegnet af dens Blod;
 Den bøied og sit Hoved, det var mod Korset ned,
 Da ofrede sit Liv den største Kjærlighed.

Snart nitten hundr. d Vintre har skiftet om med Vaar,
 Den hist i Himlens Have i Blomster evlg staar;
 Men husk det, o du Hjerte, bedækt af Is og Sne,
 At Julerosen kommer jo midt i Vintrens Ve!

L. L.

Kirkeløkken.

I Kirketaarnet, lige ovenover Uglernes Huller, hang der en stor Klokke, som foruden til Kirke om Søndagen ringede to Gange hver Dag.

Uglerne vare forbitrede og vrede over det Spektakel, de fik Hovedpine og bleve melankoliske af de stærke, dybe Toner, saa de maatte flyve ud af Rederne hver Gang, der blev ringet, og det var naturligvis ubehageligt for dem.

Men to fattige Mennesker, som boede ene sammen i et lidet skrøbeligt, affides liggende Hus, horte paa Kirkeløkkens Toner med Kjærlighed og betragtede dem som kjære, gamle Venner, der besøgte dem.

Det var en Enke og hendes eneste lille Dreng. De havde kun hinanden, de To. Sin Fader havde Johan aldrig kjendt. Han var død, før Johan blev født. Han havde kun sin Moder; men det havde han ingen Grund til at beklage sig over, da hun var som baade Fader og Moder, saa god var hun imod ham.

Dg for hende var lille Johan Alt, hun levede næsten kun for ham alene.

"Næst min Frelser er den Dreng mit Liv og mit Solskin," sagde hun altid, "han synder og varmer mit Hjerte, jeg kan ikke undvære den Dreng et Øieblik, her bliver strax saa tomt, naar han ikke er her."

Til dem lode Kirkeløkkens Toner hver Dag, og de sad gjerne ved Vinduet, naar det ringede, for at kunne se paa Kirken, som de kunde skimte igjennem Træerne.

"Hvorfor ringer det lille Mo'r?" spurgte han gjerne og tog hende under Hagen med sin lille Haand. Han spurgte hver Gang, som om det var første Gang, og ventede paa Svaret, som om han ikke kjendte det lige saa godt som Moderen selv.

"Det er Vorherre, der kalder paa os, lille Johan," smilte hun til ham, uden at blive træt af at sige det Samme hver Dag.

"Men hvorfor kalder Vorherre da paa os, hvad vil han?" fulgte saa efter.

"Han vil, at vi skulle husse paa ham og al hans Kjærlighed, for at vi kunne komme

til at elske ham igjen og tjene ham hele vort Liv, og det vil min lille Johan ogsaa gjerne, ikke sandt?" Dg et Kys sluttede Samtalen for hver Gang.

Men lille Johan skulde ikke længe have Lov til at gjøre sin Moder disse Spørgsmaal. Hun blev syg og maatte ligge i Sengen, og Johan sad saa ene ved Vinduet og kiggede ud efter Kirken, naar Klokken ringede. Det var kjedeligt for ham, men værre, men værre blev det, da hun en Dag heller ikke kunde smile til ham, som hun pleiede, men laa stille, rolig og kold.

Johan kom strax bort; han kom hen i et andet lidet Hus, hvor der endoglaa var fattigere end hos hans Moder.

Konen var ligeledes Enke, men hun havde mange Børn, baade Sønner og Døtre, og, da de spiste meget, sled meget Loi og gav hende mere at bestille, end hun kunde overkomme, kunde hun ikke saa Tid til at tale med dem, fortælle dem Historier, ja, ikke engang til at høre paa, hvad de havde at fortælle hende, men maatte lade dem gaa, som de selv vilde; kun engang imellem gav hun dem en Omgang Skjænd, naar de bleve for uartige, og dem, mente hun, kunde de have godt of tillige.

Dette var en stor Forandring for lille Johan, der var vant til en kjærlig, omhyggelig Moder, som talte med ham hele Dagen, og han savnede hende derfor saa meget og kunde ikke forstaa, hvorfor Vorherre havde taget hende bort, skjøndt jo, det forstod han dog paa sin egen barnlige Maade, han mente, Vorherre gjerne vilde have hende i Himmelen, da hun var saa sød; men han kunde ikke forstaa, at han kunde nænne at tage hende fra ham.

Fra Entens Hus, som laa nærmere Kirken end hans Moders, kunde han bedre se Klokken; men alligevel sad han nu aldrig i Vinduet og ventede paa, at den skulde ringe, for han var ikke mere saa glad ved den som før.

Han havde nemlig sagt en Afsen, da den ringede: "Nu kalder Vorherre!"

Men saa havde de Alle leet ad ham og sagt, at det kun var Skolelæreren, som rin-

gede Solen ned, og det vidste de bestemt var saaledes, for de ældste Dreng havde undertiden hjulpet ham at trække i Rebet.

Lille Johan vidste nu ikke, hvad han skulde tro; hans Moder havde jo sagt det, og han vidste, at hun aldrig sagde Andet, end hvad der var sandt; men nu hørte han jo, at det ikke var sandt. Hvor han ønskede, at han kunde have spurgt hende derom og han besluttede, at det skulde være det Første, han gjorde, naar han kom op til hende.

Uf Mad var der aldrig Overflod hos den fattige Enke, og, da der var mange Munde om den, blev der kun lidt — for lidt — til hver Enkelt. Heller ikke til dette havde Johan kjendt før; hans Moder havde altid sørget for, at han fik nok at spise; og hun selv skulde sulte, tog hun ikke saa noie. Det var ham ogsaa en stor Plage, og han græd tidt og klagede sig ynkelig.

Enken kunde som oftest ikke give ham mere Mad; hun satte altid hele sin Beholdning paa Bordet, og, naar den saa var spist, ja, saa var der ikke mere.

Imellem Enkens mange Børn var der en Dreng, Kristian, han var et Par Aar ældre end Johan, som imellem forbarmede sig over ham og gav ham Frugt. Johan spurgte ikke om, hvor han havde den fra men spiste den med Begjærlighed og forlangte mere, naar han var færdig.

"Du kan jo gaa med, saa kan du selv tage saa mange, du vil have," sagde Kristian en Dag, da Johan havde plaget ham for Æbler, saa Ulven i Eventyret ikke kunde have gjort det værre, da han sagde: "Hør, du røde Ræv! giv mig Noget at æde, ellers æder jeg dig selv!"

"Na ja, maa jeg ikke nok," raabte Johan med straalende Dine, "saa vil jeg fylde begge mine Duxelommer, og i min Kasket kan der være en uhyre Mængde. Og han hoppede og sprang af Glæde ved Tanken om al denne Rigdom.

Det var ikke Kristians Mening at have villet gaa, for det blev mørkt; men Johan gav ham ingen No, før de kom afsted, og saa gik de da. Johan var meget nysgjerrig efter at vide, hvor de skulde hen; men Kristian

svarede ham ikke, før de kom til Prestens Have, hvor han pegede paa nogle store Træer, fulde af røde og gule Æbler, og sagde, at det var af dem, de skulde have.

Johan klappede i Hænderne og hoppede af Glæde og vilde lobe foran Kristian ind i Haven.

"Er du tosset, Johan? der kan jo være Nogen i Haven," sagde Kristian og greb ham i Armen.

"Hvad gjør saa det?" spurgte Johan forundret.

Kristian svarede ham ikke, men listede sig sagte paa Høsesokker over Havgjerdet, saa sig ængstelig omkring og kom saa hurtigt tilbage.

"Der er Nogen derinde, saa vi maa vente, men de gaa nok snart," hviskede han sagte og lagde sig ned paa Diget, saa han kunde se ind i Haven uden at blive seet igjen.

"Kristian!" hviskede Johan, som begyndte at blive ængstelig ved al den Hvisten og Lysten, "skulle vi da stjæle Æblerne, for det maa vi ikke. Mo'r sagde, at Vorherre ikke vilde have de Børn, som stjæle, op til sig i Himlen."

"Ja, vil du ingen Æbler have, Johan, kan du ogsaa godt blive fri; du kan jo gaa hjem, naar du vil," sagde Kristian.

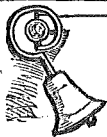
Johan saa alvorlig ud og tænkte paa, om han skulde gaa hjem, men saa paa Æblerne igjen — og blev! Det er ingen Spøg at blive fristet med et Æble, naar Maven er tom, det kjender man nok.

Johan blev altsaa og gik lige bag efter Kristian, da han endelig turde vove sig derind. Men uh! hvor var det grimt at være Lyd, syntes han; han rystede og bævede, so'r sammen ved den mindste Lyd og vendte sig hvert Dieblik, da han troede, at der gik Nogen bag ved ham.

Men da han kom hen under de store Træer og saa saa mange deilige Æbler ligge i Græsset, glemte han næsten sin Frygt; han satte sig ned og begyndte at spise af det første, han fik i Haanden, og, da han var færdig med det, tog han et til.

Imidlertid havde Kristian, som var mere
(Fortættes paa Side 6).

Fra Babylandet I.

BABY-LAND.

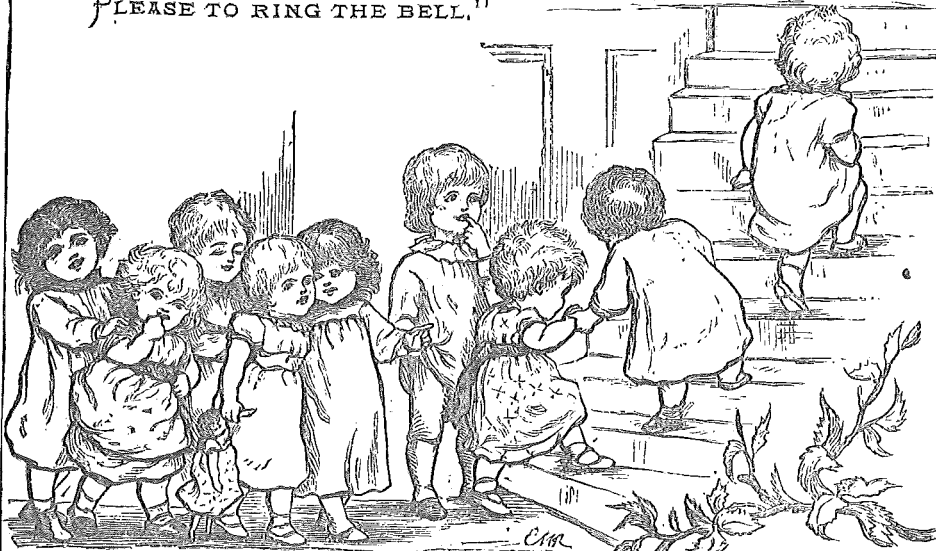
"HOW MANY MILES TO BABY-LAND?"

"ANY ONE CAN TELL;

UP ONE FLIGHT,

TO YOUR RIGHT:

PLEASE TO RING THE BELL."

"WHAT DO THEY DO IN BABY-LAND?"

"DREAM AND WAKE AND PLAY;

LAUGH AND CROW,

SHOUT AND GROW;

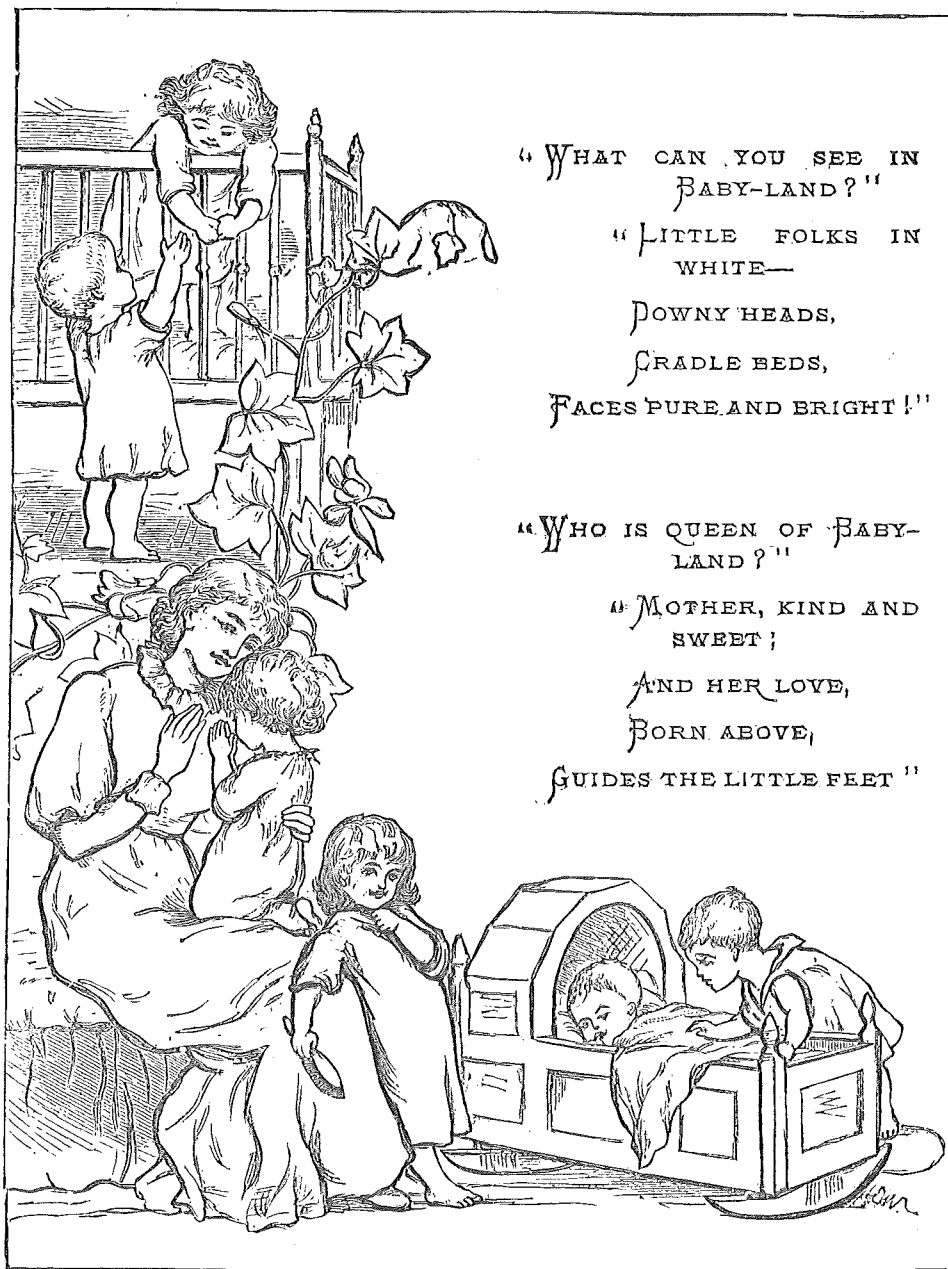
HAPPY TIMES HAVE THEY!"

O Barndomshjem, hvor sømt du for mig svæver
Med kjære Minde fra min Barndoms Tid!
Dog Bliktet jeg mod Himlens Bolig hæver
Dg ser mit rette Hjem for evig Tid.

O Fader kjær, hvor ofte jeg har saaret
Dit sømme Hjerte og forvoldt dig Rød!
Dog har du et ulydigt Barn frembaaret
Til ham, som frelser fra en evig Død.

Fra Babylandet II.

“WHAT CAN YOU SEE IN
BABY-LAND?”

“LITTLE FOLKS IN
WHITE—

DOWNY HEADS,

CRADLE BEDS,

FACES PURE AND BRIGHT!”

“WHO IS QUEEN OF BABY-
LAND?”

“MOTHER, KIND AND
SWEET;

AND HER LOVE,

BORN ABOVE,

GUIDES THE LITTLE FEET.”

O Moder kjær, kan du dit Barn forglemme?
Nei, Moder, nei, jeg ved, du kan det ei.
Mit Hjerter kan din Kjærlighed fornemme,
Du følger mig saa trolig paa min Vel.

Har Fa'r og Mor for mig saa smme Hjerter,
Hvad har da han, som led en grusfuld Død,
Som frelste mig fra Ewighedens Smertor
Dg er for mig et dagligt Livsens Brød.

vant til den Forretning, hurtig samlet saa mange, han vilde, var saa lobet bort og havde overladt lille Johan til sig selv.

Men, som Johan sad og spiste og syntes at befinde sig vel derved, lod pludselig Kirkekloffen lige over hans Hoved (Prestens Have laa lige ved Kirkegaarden) og gjorde ham saa bange — meget mere end for — at han udstødte et høit Skrig, tabte Øblet, som han spiste paa, og løb ind imellem Træerne, i et tæt, mørkt Lindelysthus, hvor han skjulte sig under Bænken, begravede sit Ansigt i sine Hænder og hulkede høit.

Han syntes, at Kloffen lod saa vred og streng, og saa sagde den ikke Ding Dang, som den pleiede, naar den kaldte, nei, den sagde ligefrem: Jo-han! Jo-han! og det sagde den saa alvorligt, saa han ret kunde høre, hvor vred Borherre var, fordi han havde stjaalet Øbler.

Mens han laa der og græd, kom Presten tilfældigvis gaaende tæt forbi Lysthuset, og da han hørte Hulken, standsede han og lyttede.

“Hvad kan det dog være? det lyder jo som Barneraab; men her er jo ingen Børn,” sagde han med et Suk, for han havde nylig mistet sin eneste lille Dreng.

Han gik ind i Lysthuset, men, da det var tæt og mørkt, kunde han ikke strax se Johan, som laa under Bænken; dog ved at gaa efter Lyden fandt han ham omsider.

“Kom frem, min lille Ven! og sig mig, hvorfor du ligger der og græder,” sagde han ventlig; men, da Johan ikke rørte sig af Pletten, flyttede han Bænken bort, løstede Drengen op, og, da han saa, at det var saadan en liden Thy i fattige Klæder, tog han ham ved Haanden og førte ham med sig ind i sit Værelse.

“Maa, sig mig saa, hvad der er iveien med dig,” sagde Præsten, da han havde sat sig i sin Bænestol og stillet Drengen foran sig.

Johans Graad var standsset, da han i Presten havde gjenkjendt den samme rare Mand, som stod ved hans Moders Kiste, da hun blev begravet, og som kom hen til ham og klappede ham paa kinden; han fattede strax Tillid til ham og mente, at han maaste

kunde hjælpe ham, og derfor spurgte han trostlig og freidig, men rigtignok til Prestens store Forundring:

“Vil Kloffen nu da ikke mere kalde paa mig, saa jeg kan komme op til Borherre og Mo'r?”

“Hvorfor ikke, min lille Ven?” spurgte Presten endelig, efterat han havde seet forbausset paa Drengen og ikke vidst, hvad han skulde soare.

“Fordi jeg har spist af dine Øbler. Men vil du ikke nok sige til ham, at jeg aldrig skal gjøre det mere,” sagde han med ny Hulken.

Og Drengen saa paa ham med et saa inderlig bedende og barnlig uskyldigt Blik, at Presten blev ligesaa bevæget, som han selv var; Taarerne trillede ned ad hans Kinder, og han trykkede Johan ind til sig og kyskede ham paa kinden.

Men det var ikke saa meget Johan, der fremkaldte denne Bevægelse hos Presten, som det var hans Lighed med hans egen lille afdøde Søn; forunderligt nok havde han ogsaa en Gang staaet paa den samme Plads, som Johan nu stod paa, ligeledes som en angerfuld liden Øblethv.

Fruen, som i det Samme kom for at tale med sin Mand, blev staaende i Døren, forundret over at se ham saa bevæget.

“Kom herhen, Marie,” sagde han med blid Stemme, “og se lidt paa denne lille Svend; hvem synes du, han ligner?”

“Fredrik, ganske som han var, før han blev syg,” sagde hun sagte og fik Vand i Dinene.

“Ja, ikke sandt. Hor, Marie! kunde — hm — kunde du ikke have lyst til, at vi — ?” han rømmede sig og saa spørgende paa hende.

“Kunde det ske? hvis Søn er han?” spurgte hun hurtig, men hviskende, saa Johan Intet kunde forstaa.

“Enhens, du ved, hende, den brave, som døde i Sommer. Hvis du synes, vil jeg strax forhøre, om det kan ske.”

Presten gik nu bort, og, da han kort efter kom tilbage, fortalte han lille Johan, at nu vilde han og hans Kone være Fa'r og Mo'r

for ham, og han skulde altid have det godt hos dem, dersom han vilde være en god og artig Dreng.

Men lille Johan var for træt efter Alt, hvad han havde oplevet den Dag, til at blive enten forundret eller glad, han saa blot paa dem uden at sige Noget; havde de budt ham en stor Mellemmad eller en Kop Mælk, vilde han vist have seet gladere ud. Dette forstod Fruen ogsaa godt; hun hentede derfor Mod og Rager til ham, og, saa snart han havde spist, klædte hun ham af og lagde ham i Fredriks lille Seng, som igjen blev flyttet ind i Sovestammeret og sat ved Siden af hendes Seng.

Johan blev snart som hjemme i Prestegaarden, og Presten, som han kaldte Fa'r, blev han strax saa gode Venner med, som om de altid havde levet sammen, og Presten havde været hans rigtige Fader.

Derimod vilde det ikke rigtigt gaa imellem Fruen og ham; hun vilde saa gjerne, at han skulde kalde hende Mo'r, men det gjorde Johan aldrig; vel sagde han ikke ligefrem nei dertil men han undgik at tale til hende og viste derved, at han ikke vilde; stakkels lille Dreng! hans egen Moder levede endnu i saa friskt Minde hos ham, saa han ikke endnu kunde give en Anden hendes Navn. Fruen var meget bedrovet derover og gjorde Alt for at drage ham til sig; "men det lykkes vist aldrig for mig," beklagede hun sig en Dag for Presten, "jeg synes, det er, som om han kommer længere og længere bort fra mig."

"Du skal ikke være bange, Marie! for det er umuligt Andet, end at han maa komme til at holde af dig, saa god og kjærlig du altid er mod ham. Tag det kun ganske rolig, saa har du ham nok, for du aner det."

Presten havde Ret.

Samme Aften sad Fruen ved Vinduet og sneede, og, da Kirkeklokken ringede, saa hun op imod Kirken, som laa tæt ved Prestegaarden. Dette lagde Johan Mærke til, gik hen til hende, saa paa hende med et Par store, alvorlige Dine og spurgte sagte, næsten bange:

"Hvorfor ringer det?"

"Nu er Dagen til Ende, lille Johan! og saa ringer Kirkeklokken for at minde os om at takke for Alt, hvad vi have modtaget af vor Fader i Himlen og for al Jesu Kjærlighed. For du ved jo nok, Johan, at det var ham, som velsignede dig i den hellige Daab og sagde, du maatte være hans Barn."

Dette kunde Johan forstaa, det var jo næsten, som hans Moder kunde have svaret, og, for Fruen anede det, var han klaret op paa hendes Skjød og havde lagt Armene om hendes Hals.

"Mo'r er død, og jeg har ingen Mo'r mere, men vil du være min nye Mo'r?" sagde han og lagde sin Kind ind til hendes.

"Ja, det vil jeg, min kjære, lille Johan!" sagde hun og kysede ham, og kysede derved al Skyheden mellem dem bort for bestandig.

I. L.

Rongen og Bagerne.

Rong Alfons af Aragonien, som var en god og from Mand, hørte til sin Sorg, at Bagerne — de yngste Tjenere — ved hans Hof aldeles havde ophørt med at bede Bønnen for og efter Maaltidet, ja, at de hverken bad sin Morgen- eller Aftenbøn, og han besluttede at give dem en Tilrettevisning. En Dag modtog disse Bager en Indbydelse fra Rongen til at spise til Middag med ham ved hans eget Bord. Hemlykte over denne Ære og iførte deres bedste Klæder traadte Bagerne ind i den kongelige Spisehal. Deres Plads blev dem anvist, og Rongen satte sig tilbords med sine Gæster.

Under Maaltidet hændte det sig til Alles Bestyrtelse, at en Tigger kom ind i Salen og trods sine snavsede og pjaltede Klæder trængte sig frem til det kongelige Taffel, satte sig ned og uden at gjøre nogen Undskyldning eller bede om Forskov begyndte at spise og drikke af Hjertens Lyst.

Bagerne, som vare yderst forbavsede herover, holdt sine Dine fæstede paa Rongen, som ventede de hans Befaling til at kaste den ubudne Gæst ud. Men Rongen havde selv forordnet, at Tiggeren skulde komme paa denne Maade, og sad derfor rolig og uden

at sige Noget og saa paa, hvorledes denne spiste og drak. Tilslidst, da Tiggeren havde faaet sig et grundigt Maaltid, reiste han sig og gik uden med et Ord eller Mine at have takket Kongen og hans Hof for Festsmaaltidet.

Da sagde Kongen, idet han vendte sig til sine Pager: "Naa, hvad synes I om den Mand?"

"Deres Majestæt," svarede de, "vi have aldrig seet nogen mere uhoslig, graadig og utaknemmelig Gæst end denne Tigger."

Da Kongen hørte dette Svar, reiste han sig op og sagde med hoi, alvorlig Stemme, saa Alle kunde høre det: "I have selv været lige saa raa og utaknemmelige som denne stakkels Mand. Hver Dag har en langt større Konge end jeg givet Eder Føde. Eders himmelske Fader har givet Eder fuldt op af Alt, men I have ikke takket ham; hverken Morgen, Middag eller Aften have I tænkt paa Givren af alle gode Gaver."

De unge Mænd bleve røde af Undseelse og sneg sig bort uden at sige et Ord; men der fortælles, at de fra den Dag af ikke nogenstinde glemte at takke Gud for hans Gaver og bede om hans Velsignelse — saaledes havde Kongens alvorlige Lektion virket. (Efter "Barnens vän").

De Visé fra Østerland.

(Efter G. Vredsdorff).

Fremad de brage ved Dag, ved Nat,
Alt mod den lysende Stjerne;
Efter al Verdens største Stat
Søge de glad og gjerne.

Dg, naar de se ham i fattige Braa,
Ofte de fro, hvad de eie.
Han vil jo være, ihvor de gaa
Fører paa dunkleste Veie.

Snart er nu nitten hundrede Aar
Kundne i Tidens Vølger;
Stjernen i Ordet end for os staar,
Lykkelig, hvo den følger!

Gaade.

Mit Første ofte til Svar du fik,
Mit Andet betegner et Dieblit,
Mit Tredie er Følgen af et Saar,
Mit Fjerde kommer igjen hvert Aar.

J.

Spittering.

Til det theologiske Seminar i Minneapolis.

Zuleosjer fra Søndagsstolebørn i La Crosse Menighed \$22.12.
Søndagsstolebørnene her vilde iaar med sit jævnlige Zuleosjer, helst erindre den Anstalt, der skal staa dem Prester i Fremtiden. Skulde der ikke være mange af Eder, kjære Børn, der i Bøn til Gud ville være med at arbejde og give dertil, at vort Samfunds Læreaanstalter kunne opholdes og forvrennes, for at ogsaa I, naar I vore op, ikke skulle savne gode og troe Prester og Lærere iblandt Eder? "Børneblad" vil med Glæde spittere for ret mange Børnebidrag. Eders Ven J. B. Frich.

Dybløsning

paa Gaaden i No. 11, 1887:

Hannibal.

Kjægtig opløst af M. A. L., Rothsay, Minn.; B. L. W., Twin Valley, Minn.; D. K., Taylor, Wis.; R. A. S., Homedahl, Minn.; E. A., Taylor, Wis.; W. C. W., Westby, Wis.; L. W. S., New House, Minn.; A. K., Menomonee, Wis.

"Børneblad", 14de Aargang.

Bladet leveres fra nu af til følgende nedsatte Pris:

- 1) Enkeltt Expl. for 30 Cts. pr. Exempl.
 - 2) Agenter, der selv holde Kaveliste og indstaa for Bladets Betaling, saa Bladet i Pakker paa 5—25 Expl. for 25 Cts. pr. Expl.
—=	25—100	=	20 "	—=
—=	over 100	=	18 "	—=

Naar de, der tage over 100 Expl., indsende Betalingen for Alt i Begyndelsen af Aaret, gives dem, istedfor anden Præmie for Forskud, som Præmie Bladet efter 15 Cts. pr. Exemplar.

De, der forresten betale i Begyndelsen af Aaret, erholdt som tidligere i Præmie for Forskudsbetaling:

1 indb. Aarg. af Bladet for hver \$2.50, der er betalt i Forskud.

De Aargange, der haves indbundne, ere 1881 og 1883—85, ingen andre.

Denne Prisnedsættelse og Præmie gives i Gaabet om, at Bladets Benner ville arbejde alvorligt for at give det en større Udbredelse og anstrenge sig mere for at betale i Forskud.

Glemmer ikke, at Regelen er, at Alt skulde betales i Forskud! Vil man ikke følge denne Regel, er det haardt at holde Bladet gaende, da alle Bladets store Udgifter ere kontante.

Nye Bestillinger af Bladets Benner bedes indsendte snarest muligt.

Adresse: Rev. J. B. Frich,
703 — S. 7th Str., La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.